

AL FONTS DEL MAR

Fa molt de temps al fons del mar hi havia una comunitat de peixets petits i alegres que nedaven amunt i avall, sense cap contratemps, i omplien de colors i rialles el seu caminet. Cap amunt i cap avall, fent giravolts i tombarelles, feien cada dia les tasques que els tocava com un bon equip. Però va arribar un gran peix, drogo i sense escrúpols, que els va atemorir, amenaçant-los i exigint-los que, o bé treballaven per a ell i li proporcionaven menjar en grans quantitats, o ells mateixos serien el seu proper sopar.

Els peixets van obeir sense tenir cap altra opció. Però el peixot gros no en tenia prou i va continuar abusant dels pobres animalets: els molestava quan descansaven, sacsejant fort alguna de les seves aletes per fer un gran remolí i deixar-los ben marejats; o bé els prenia la pilota amb què jugaven a l'hora de l'esbarjo aprofitant la seva grandària per posar-se al davant.

—Tu! Torna'ns la nostra pilota! —va atrevir-se a cridar el peix menys poruc.

—Que què?

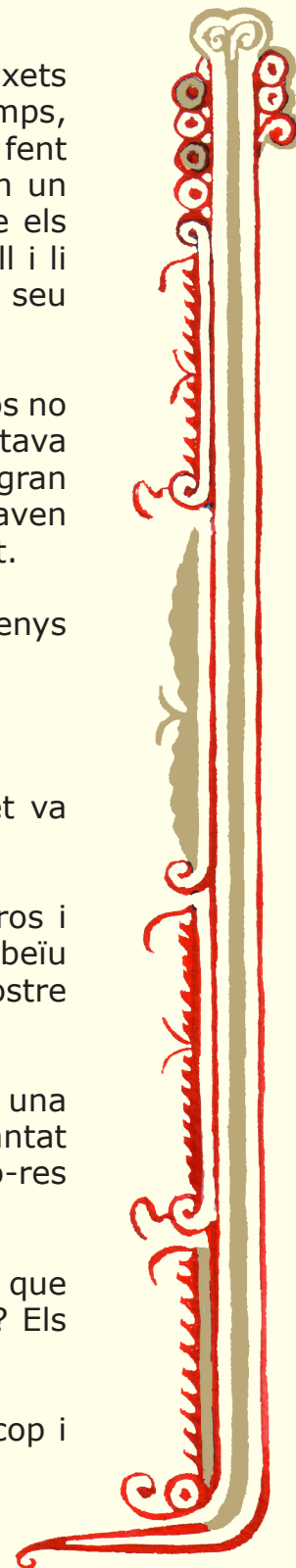
I amb una enorme riallada i un cop de cua com si fos un fuet va encastar a les roques el pobre peix, que va quedar malferit.

—Escolteu-me bé, minúscules pucetes de mar, jo sóc el més gros i per tant m'heu d'obeir. Si us dono una ordre o vull qualsevol cosa, m'obeïu immediatament. I si algú més no hi està d'acord... li passarà com al vostre amic.

Quan el peix ja marxava satisfet sabent-se el rei del fons marí, una gran ombra va aparèixer per sobre dels seus caps. Tothom estava espantat i fins i tot el peixot va posar-se nerviós davant d'aquell silenci. En un no-res un enorme cap de tauró blanc va posar-se just al seu davant i li digué:

—Com va, petit? Perquè per a mi ets petit, ho saps? M'han dit que fa uns dies que abuses dels meus petits, dels meus amics. És així? Els maltractes?

—No, no... no pas. Va respondre tremolant i movent el cap un cop i un altre per demostrar que era del tot innocent.

—Tampoc deus tenir una pilota que fa poc vaig regalar-los per haver-me tret un ham que tenia enganxat a l'aleta, veritat que no? Apa! Què tens just al teu darrere?

I el peixot va saber que en pocs segons podia ser l'àpat del tauró. Amb el cap cot, sense atrevir-se a mirar aquell gran tauró, va prendre la pilota i la va tornar als peixets.

—Bé. Pilota retornada. I ara faràs d'infermer al peixet ferit fins que es recuperi. Volies alguna cosa? Aprens a demanar-la si us plau. Tens mal geni? Aprens a controlar-lo. T'agrada cridar? Ho fas quan estiguis sol per desfogar-te. Però abusar dels petits? Escolta'm. Jo sóc el gegant del mar. Temps enrere jo també abusava del meu aspecte i obtenia a força d'espantar els altres tot allò que em venia de gust. Sóc un tauró. Jo també havia actuat malament. Però un dia vaig entendre com se sent el de l'altra part, el que té por, el que és colpejat, el que se sent atemorit. No està bé. No està gens bé. No és la manera. El diàleg sempre és millor. Ho entens?

—Però com vols que ara m'acceptin i pugui conviure amb ells després de com els he tractat?

—Podràs. Perquè ells estan acostumats a conviure, a pactar, a trobar solucions entre tots, a treure el millor de cadascun d'ells. Ells ja ho saben, com s'ha de viure i conviure! Ets tu qui ho has d'aprendre! Ets tu qui ha de viure amb aquests valors!

Els peixets van fer que sí amb el caparró. El peixot, que gràcies al tauró havia sabut com se sent el qui està a l'altre costat, va decidir que amb una altra manera de plantejar-se les coses, ben aviat tindria amics i no veïns atemorits. I així va ser. De fet, encara neden tots junts pel fons del mar.

Moralitat

No empris la força ni la violència per aconseguir el que vols; el diàleg i la bona convivència poden solucionar els conflictes.

Autor/a: Peixet – IES Marta Mata, de Salou

